

EN CORNES (*FOLLAS NOVAS*)

I

Formoso campo de Cornes,
cando te crobes de lirios,
tamén se me crobe a ialma
de pensamentos sombrisos.
De Cornes lindo lugare,
que cruzan tantos camiños:
anque cuberto de rosas,
as rosas tamén fan guizos.

Donde hai homes hai pesares;
mais nos teus campos, ña terra,
maxino que os hai máis fondos,
cando te amstras máis leda.
Porque eses tríos dos páxaros,
eses ecos i esas brétemas
vaporosas i esas frores,
na alma triste, ¡cánto pesan!

Polas silveiras errante
vexo unha meniña orfa
que triste vai marmurando:
—¡Ña Virxe, quén rosa fora!
—¿Por que qués ser rosa, nena?
—lle preguntei cariñosa,
i ela contesta sorrindo:
—Porque non tén fame as rosas.